

บทนำ

เกิดมาทั้งที ต้องใช้...ให้คุ้ม

ดอกสร้อยสุภาวชิตรได้กล่าวไว้...

มดเอ๋ย มดแดง

เล็กๆ เร็วแรง แข็งขยัน

ใครกรล้ากราย ทำร้าย ถึงรังมัน

ก็วิ่งพรุ กฐกัน มาทันที

สู้ได้ หรือมิได้ ใจสาหัส

ปากกัด ก้นต้อย ไม่ถอยหนี

ถ้ารังเรา ใครกรล้า มาราวี

ต้องต่อสู้ ทรหด เหมือนมดเอ๋ยฯ¹

ลืมสิ้นแล้วว่าเคยอ่านกลอนดังกล่าวจากหนังสือเล่มใด ‘แม่นาวา’
รู้เพียงว่าเธอต้องดำรงตนตามปรัชญานั้น เป็นมดแดงสาวสมนุกสมบัน
ไม่เคยหมีนสตาจค์นิตน้อย ไม่เคยคอยวลาสนา มุมานะบากบั่น เตือน
ตัวเองทุกคืนวัน จำเอาไว้ว่าเราเคยจนขนาดไม่มีข้าวสารมารอกหม้อ

¹ นายทัต เปரியญ ผู้แต่ง

ชีวิตวัยเด็กรอดมาได้ด้วยเงินเดือนคนพิการของปู่ย่าชรา

จะว่ามีหัวทางการค้าก็ใช่ เธอบอกกับปู่ว่าเราจะปล่อยให้ กระดาษล้าค่าหมดไปเปล่าๆ ไม่ได้ จำต้องหาทางต่อยอดสร้างมันขึ้นมา ใหม่ ลงทุนซื้อของมาค้าขาย ร้านมดแดงแรงฤทธิ์จึงถือกำเนิด เริ่มจัด จำหน่ายตั้งแต่หมู่มึง ลูกชิ้นทอด ไก่ย่าง ขยับขยายหาสินค้ามาวาง เรียงราย ของอุปโภคบริโภคใด ขอเพียงลูกค้าเอ่ยปาก แม่นวดจัดให้

ทว่าเมื่อยุคสมัยเปลี่ยนไป โลกไซเบอร์ลมีบทบาทกับมนุษย์แทบ ทุกด้าน ไม่เว้นแม้แต่การจับจ่ายใช้สอย แม่นวดเองก็รีบปรับตัว ไม่ มัวลีลาเอ้อระเหย เธอตั้งกล้องไลฟ์สดหาทรัพย์ เรียกลูกค้าด้วยลีลาสุด เร้าใจ ยอดคนชมแต่ละคราร่วมแสน รวยและจนถูกสื่อตั้งฉายาว่า ‘แม่ค้าเงินล้าน’ นางพญาแห่งโลกออนไลน์ ที่ไม่ว่าจะขยับเขยื้อนไป ทางไหน หยิบจับสิ่งใด ก็มักจะกลายเป็นประเด็นร้อนฉ่า

ทว่า...คนที่คล้ายว่าจะใช้ชีวิตเพื่อคิดคอนเทนต์ตลอดเวลาอย่าง เธอ แท้จริงแล้วก็ยังมีหลายด้านหลากมุม มีโลกส่วนตัวส่วนตัวที่ไม่ ต้องการเปิดเผย

และความลับนั้นก็มาในรูปลักษณะหล่อล้ำเกาหลี หนุ่มขาวจืดจะ แดนโสมที่เธอยอมกัดฟันซื้อมาบำเรอราคะในราคาหกหลัก!

ความรักจะมีอยู่จริงไหม แม่นวดไม่รู้ แต่โลกก็นั่นไซ้รู้ มีอยู่จริง แท้ แม่นวดแน่ใจ จะ ‘ได้กรอก’ สัญชาติไหน เธอขอลองให้ครบครัน สำเร็จสำราญให้หน้าใจ ก่อนจะต้องกลายเป็นภรรยาตามกฎหมาย จด ทะเบียนกับ...นั่งตุ้ตอากัฟ

เปล่า ระหว่างเราหาไซ้ไลน์ไหลทางเพศ เธอไม่ได้อยากมีผัวออก สาว แต่เพราะเห็นแกที่อีกฝ่ายเป็นโรคร้าย ซึ่งก็ไม่ว่าว่าจะรักษาหายขาด ไหม จะตายวันตายพรุ่งก็มีอาจทราบได้ นั่งตุ้ตอากัฟว่าสมบัติที่เก็บหอม รอมริบมาจะตกเป็นของครอบครัว เครือญาติที่ไม่เคยช่วยเหลือ แถม ยังได้มันออกจากบ้าน จนนั่งตุ้ตอากัฟต้องระหกระเหินมาขออาศัย ช่วย

แม่นวดชายของงกฯ ถ้าเธอคือคนที่แหกปากตกเงินจากกระเป๋าลูกค่านั่งตุ้ดก็เหมือนผู้จัดการที่คอยเคลียร์ทุกอย่างให้เข้าที่เข้าทาง ใครต่างก็บอกว่าเราสองคนเหมือนหินและหยาง จับมือกันสู่ความมั่งคั่ง จนกระทั่งวันที่หมอบ้างขาวช็อกตุ้ดตะลึง ภัยสุขภาพมาเยือน เข้าจู่โจมแบบไร้สัญญาณเตือน

‘ฮือ...มดแดง กูยังไม่อยากตาย กูยังไม่มีส่วนเป็นตัวแทนตนเลย’

ยะ จวนจะลาโลกอยู่รอมร่อ นั่งตุ้ดก็ยังไม่วายพะว้าพะวังถึงผิวที่ยังหาไม่เจอ รำพันคร่ำครวญจนลืมนึกเสียสนิท ว่าแม่นวด...

ก็ยังไม่มีผิวเป็นตัวแทนเหมือนกันนะคะ!

ให้แต่งงานกับหล่อน แม่นวดทำได้ ทว่าลึกๆ ก็เสียดายร่างกาย โดยเฉพาะส่วนล่าง เธอยังไม่ได้แนบแน่นกับบุรุษสักเท่าไร แถมยังไม่ชัวร์ว่าจะต้องเป็นภรรยาตามกฎหมายนั้นอีกนานแค่ไหน ก่อนจะจดปลายปากกาผูกมัดร้อยพันธะ มันจะผิดอะไร หากเธออยากสนุกกับราคาให้สุด เกิดมาทั้งทีก็ต้องใช้...ให้คุ้ม

แต่ครั้งจะให้ออกเด็ด ‘คุยๆ’ กับชายใด ก็ชี้ราคาบุญ จะจับกับใครให้มากความไปทำไม ในเมื่อเรามีเงินมากพอ เราก็ต้องใช้เงินแก้ปัญหา และ ‘มินโฮ’ ก็โผล่มาเป็นตัวเลือกแรก ประเดิมนรกคามด้วยซุนแด ไ้กรอกสัญญาชาติเกาหลี มีกิมจิรสเปรี้ยวเป็นของเคียง ละเลงซอสโคชูจังแถมเตี๋ยง

“ฮือ...”

เสียงพราสะทำนรฎจวน ร่างเปลือยอ่อนแอสะดุ้งซ่าน เมื่อเขาปิดมมยาวสไลด์สีบลอนด์ชมพู ปลายนิ้วลูบไล้รอยสักลายนกฟีนิกซ์แดงเพลิงสยายปีกเต็มแผ่นหลัง แวดตาเขาลูกไซนมาดมัน มีคีกระหว่างประเทศเป็นเดิมพัน

จะไ้กรอกสัญญาชาติไหน ก็ ‘ดูตัน’ ฐึไ้กรอกเกาหลีไม่ได้!

จ่าย ก็ไม่จบ

ท่ามกลางความวุ่นวายย่านเยาวราช แวบแรก เรือนกาย
อ่อนแอั้นสะกด ‘รามัญ’ ด้วยผมสีชมพูเด่นเตะตา เธอดูทะมัดทะแมง
ด้วยรองเท้าผ้าใบเสริมสัน เข็มที่ปราดเปรี้ยวด้วยเสื้อกล้ามรัดรูปสีขาว
กระโปรงยีนส์สั้นโชว์เรียวขา ทว่าที่ทำให้เขาจดจ่ออยู่กับหญิงสาว เย้ยหู
แอบฟังเธอคุยจ้อกับใครสักคน หาใช่ความเฝ้ายวนชวนมอง แต่เพราะ
...

‘เคล็ดลับความรวยก็คือจ่ายส่วยแลกกับการค้าผูกขาดค่า กลุ่ม
ตระกูลแซรโบลทั้งหลาย ร่ำรวยมหาศาลได้ ส่วนหนึ่งก็เพราะเคยได้รับการ
การสนับสนุนจากรัฐบาลเผด็จการ เท่าที่จำได้ก็มีคิม...คิมอะไรนะ...
คิม...’

...ตึก ตัก...ตึก...ตัก...ใจเขาเต้นแรงแอบลุ้น หวังเป็นอย่างยิ่งว่า
สกุล ‘คิม’ นั้น สาวผมชมพูคงไม่ได้หมายถึง...

‘คิมของแจ!’

เธอตื่นตื่นใจที่จดจำได้ ตรงกันข้ามกับร่างสูงใหญ่เฉียดร้อย
กิโล รามัญนั่งอยู่ชั่วอึดใจ นี้ก็ไม่ถึงว่าจะมาได้ยินนามนั้นกลาง
กรุงเทพมหานคร

‘เออ แบบว่าช่วงก่อร่างสร้างประเทศไง ผ่านสงครามมาเยอะ...

คะ สงครามที่ปู่โมกข์โม่มาหลายปีติดๆมาเรื่อยๆ ไปร่วมรบจนขาพิการไป... ซอฟต์แวร์เวอร์ชันของเขาก็แข็งแกร่งมาก แก่เคยเห็นนักแสดงในซีรีส์ใช้ไอโฟนของแอปเปิลใหม่ละ ไม่มีคะ เขาใช้ของของเขา แค่จากกินข้าวก็ปาไปแล้วครึ่งเรื่อง วัฒนธรรมเกาหลีค่อยๆ แทรกซึมลงในใจคนผ่านอุตสาหกรรมบันเทิง สักพักคนก็อยากไปเที่ยวเกาหลี สาวไทยอยากชิมกิมจิ ร่ำร้องกระจองอแง อยากมีแฟนแบบโอบป่าจุง โอบป่าซา...'

รามัญหยุดยิ้มเพราะน้ำเสียงแหลมเล็กล้อเลียนนั้น ตามติดชิดใกล้ยิ่งกว่าเดิม เมื่อเธอเริ่มวิเคราะห์ชายแดนโสม

'แต่ฉันก็รู้มานะนั่งตุ้ต ว่าผู้ชายเกาหลีในซีรีส์จริงไม่ได้อบอุ่นเหมือนในซีรีส์หรอก ออกจะรุนแรงด้วย...'

พูดได้แค่นั้น เธอก็หยุดไป ก่อนจะหันขวับมาหาเขา ประจันหน้าระยะประชิด สาวผมชมพูเกือบจะหลุดกรีด ผู้ดำที่สวมอยู่ทำให้รามัญดูเหมือนชายโรคจิต แต่พอตายาวรีดูจเมวสาวยั่วสาวทเห็นหน้ารามัญชัดๆ แวบหนึ่ง เขารู้สึกได้ ว่าเธอพึงพอใจในทันที ก่อนจะค่อยๆ กวาดตามองราวกับว่าเขาคือสินค้า

'ใส่แค่ชุดออกกำลังกายยังดูดีขนาดนี้... หนีท่าว อันยอง...'

พอเห็นชายหนุ่มมีปฏิกริยากับภาษาที่สอง แม่สาวผมชมพูก็พยายามสื่อสารด้วยภาษาเกาหลีกับเขา แม้ไม่คล่องปร้อ แต่ก็น่าประหลาดใจไม่น้อย

'คุณตามฉันทำไม'

คร้านจะตอบคำถามเธอได้ รามัญผงกหัวขอกภัย ก่อนจะหมุนตัวเดินหนี แต่เธอก็มาจับแขนไว้

'คุณเป็นนักท่องเที่ยว มาพักผ่อนใช่ไหม อยากหารายได้ระหว่างเที่ยวหรือเปล่า ฉันมีงานให้ทำ'

สาวผมชมพูเปิด दिलจับใจ เขย่งเท้ากระซิบข้างหูให้เขารู้ว่าเธอต้องการอะไร ชายฉกรรจ์อย่างเขาอาจไซกไซนมาพอตัว แต่ก็ยังไม่เคย

เจอใครซักคนในลักษณะ ‘ว่าจ้าง’

‘ว่าไงคะ ทำไหม...’

ถามซ้ำประหนึ่งว่าหาใครมานอนด้วยยากนักหนา ด้วยรูปร่างหน้าตาของเธอ จะเริ่มจากการเกี่ยวพาราฮี แล้วชวนเขามีสึกชี่ตี้ๆ ก็ได้ แต่ที่เลือกจะเสนอเงินเช่นนี้ ชะรอยว่าคงอยากเป็นฝ่ายคุมเกม ไม่อยากพัฒนาความสัมพันธ์กับใคร

‘คุณจะเรียกเท่าไรก็ตามสบาย ขอแค่มั่นใจในศักยภาพของตัวเอง อย่าทำให้ฉันขาดทุนเป็นพอ’

คอแข็งจูนก็ รามัญรู้สึกเหมือนโดนทำท่าย เขาหรีตามอง อยากรู้ว่าเธอจะใจป้ำสักแค่ไหน เลยแกล้งเรียกเงินคืนละแสนบาทไทย ทว่าแทนที่สาวผมชมพูจะเซดไส เธอลับกล้ำได้กล้าเสียจนเขาเกือบจะเป็นฝ่ายยกเลิก ถ้าไม่ได้ยินเธอต่อสายไปกระซิบกระซาบกับคนปลายสาย คนเดิม

‘ยะ จะกินไส้กรอกเกาหลีให้พอหายอยาก แล้วค่อยสลัปไปลองไส้กรอกเยอรมัน ชีสเยิ้มๆ’

ใครได้ยินคงคิดว่าเธอหมายถึงอาหาร แต่คนที่เพิ่งคุยกับเธอรู้ทันที่ว่าเธอหมายถึงผู้ชาย อารามคันยุบยิบในหัวใจว่าเธอหยามกัน เลยเอออวยอมเล่นไปตามน้ำ จะป้อนไส้กรอกถึงปาก หมายถึงว่าจะทำให้เธอหายอยาก ตั้งอกตั้งใจบริการจนลืมนี่ว่าควรเช็กเพื่อความชัวร์ก่อน ว่าไม่ได้ผิดลูกผิดเมียใคร จะได้ไม่ต้องมายืนอึ้งกลางห้องพักผู้ป่วยของโรงพยาบาล

“อะไรกันนน มองมดแดงตาเขียวเลยนะคะ ผัวขา หึงหรือค้ำ” สาวผมชมพูตรงไปกอดร่างผมสูงชุดเขียวอ่อนบนเตียง หอมแก้มอีกฝ่ายฟอดใหญ่ ทว่าคนถูกหอมกลับผลัดไส้อย่างเช่นเขียวเคี้ยวพิน แถมยังมองรามัญด้วยความเสียตายแถมอีกจ๋า

“หล่ออีม้า หล่ออัยงั ผัวก็ไม่ต้องหวังนะคะ มดแดงจะแต่งงาน

เป็นศรีภรรยาที่ดีของคุณแน่นอน” เธอหัวเราะสัพยอก ก่อนจะก้มหอม
แก้มคนป่วยอีกครั้ง

คำรับรองนั้นทำรามัญตะลึงงัน ยืนนิ่งงุนงง

แต่งงาน?

ศรีภรรยา?

หมายความว่ายังไง แม่สาวผมชมพูกำลังจะวิวาห์กับชายผู้
ที่ดูยังไงก็ไม่น่าจะใช้คนรักของเธอ คงไม่มีบุรุษใดใจกว้างขนาดจะยอม
ให้ว่าที่เจ้าสาวมาเรียงโล่ก็ยกกับคนอื่น

“หล่อนชั่ววันมะดแดงว่าจะไม่มีปัญหาที่หลัง” ว่าที่เจ้าบ่าวมอง
ค้อนปะหลับปะเหลือกใส่ว่าที่เจ้าสาว

เธอไหวไหล่ไม่ยี่หระ มาดมั่นว่าเอาอยู่ “ชั่วรั้คะ คนอย่างมดแดง
จ่ายแล้วต้องจบ!”

จะไม่มีเยื่อใยสานต่อกับพ่อหนุ่มจากเกาหลีได้ ทำเอาชายแดน
โสมหน้าชา แม่สาวผมชมพูทำเหมือนเขาไม่มีค่าอะไร ไม่รู้สักนิดว่า
รามัญมี ‘มูลค่า’ แค่ไหน ตอนนั้นเขาอาจจะยังไม่แน่ใจว่าเกิดอะไรขึ้น
กับตัวเอง ทว่ามีอยู่อย่างหนึ่งที่เขาแน่ใจมาก

คือต่อให้เธอจ่าย เขาก็ไม่จบ!

คล้อยหลังร่างสูงลำได้แค่เสี้ยววินาที นิ่งตุ้ต ‘กาไชย’ ก็วัด
ว้ายราวกับว่าเราอยู่ในคอนเสิร์ทเคบีอปกิมิปาน ปากสีซีดร่ำร้องหลง
ละเมอ พรรณนาพรั่าเพื่อเฉกเช่นบทชมโฉมพระลอ รอยรูปอินทรหยาด
ฟ้า มาอ่าองค์ในหล้า เปรียบเปรยว่าพระलगงามตั้งองค์เทพแมนสรวง
เสด็จจากสวรรค์ดาวดึงส์ เตือดร้อนถึงนวลอนงค์ที่วหฺล้า จะธิดาแดน
ใดก็หลงไหลเคลิบเคลิ้ม บุรุษแต่กำเนิดในโลกของความเป็นจริงก็ลืม
ป่วยทันทีเมื่อเห็นพระลอแดนโสมของตัว แม้ดวงตาของกาไชยจะลึก
โหล ผมรองทรงสั้นจะเริ่มร่วง แก้มตอบจนเห็นสันกราม ผิวพรรณ

ไม่สดใสดังเคยเป็น ทว่าไม่น่าเชื่อก็ต้องเชื่อ ชายที่แม่นवादหัวติดมือ กลับมาจากเขาวราช ช่วยรักษาจิตใจได้ดีกว่ายาจากหมออีกกรรมัง

“อยากจะทำกรีดให้สลบ หล่อนคิดว่าจุมูกเขาของแท้ใหม่ จุมูกโด่ง เป็นสันเฝ้าะปังมาก!”

แม่นवादกลอกตา อยากจะตบคนป่วยสักขาด ถ้าไม่คิดว่ากำลัง ร้อแผล่มโซ นิ่งนี่คงสวาปามพระลอสโสมขาวแทนเธอแน่แท้ ทว่าจะดำ มันก็เข้าตัว เพราะแม่นवादเองก็น้ำลายหกเพราะรอยรูปนั้น จะแท้จะ เทียมก็ช่าง ถ้าขึ้นเขียงแล้วออกมาแบบนี้ ก็ขึ้นไปเตอะ!

“นอกจากชื่อมินโฮแล้ว หล่อนรู้อะไรเกี่ยวกับเขาอีกไหม”

“ไม่รู้ ไม่ต้องรู้นั้นแหละดีที่สุด เดียวก็ต้องแยกย้ายกันแล้ว”

แม่ค้าสาวไม่คิดจะชอกแซกเรื่องของเขา กำหนดการระหว่างเรา ก็สั้นนัก สามวันสามคืนสำหรับการล่าสวาท ไม่เย็นยาวพอจะผูกพัน กัน

“จ่ายให้ผู้ชายคืนละแสน ถ้าบุ้โมกซ์ของหล่อนรู้ บู้คงจะภูมิใจ ในตัวหลานสาวคนนี้มาก”

แม่นवादถึงตาใส่คนแตกดัน เธอรู้อยู่เต็มอกว่าบู้คงไม่ชอบใจ นัก แต่ชายชราก็คงทำอะไรไม่ได้ เธอก็แค่ใช้ชีวิตตามหลักการของท่าน อยากทำอะไรก็ทำ อย่าให้ใครเดือดร้อน แม้นवादนอนกับผู้ชาย แถม ยังจ่ายเงินเอง ไม่เดือดร้อนใคร

“ทำไปได้ก็ฉันทัน”

“คันอะไร!”

“คันขา อยากให้โอบป้ามาช่วยเกา” ลอยหน้าลอยตาอวดให้ กาไชยตาร้อนริษษา หัวเราะชอบใจเมื่อคนป่วยแบ่ปากแตกดันอีก

“คะ ทำจะเกาแรงมากนะ ต้นขาหล่อนถึงมีรอยจ้ำชัดขนาดนี้”

จึงหวะแม่นवादยกกันมานั่งบนเตียงด้วยกัน กาไชยสังเกตเห็น หลักฐานไพล่พ้นออกมา สามเหลี่ยมทองคำภายใต้กระโปรงยีนสัน คง

ผ่านศึกมาอย่างหนักหน่วง

“หล่อนกลับไปเถอะมดแดง ไม่ต้องเป็นห่วงฉันล่ะ เชิญหล่อน
ร่านให้เต็มที เพราะถ้าเราแต่งงานกัน หล่อนก็คงไม่มีเวลามาร่านแล้ว”
ทำที่สะบัดมือไล่ส่งแม่ค้าสาว ผีน้มีให้แม่นวดคลายวิตก นอกจากนี้
เป็นห่วงตน กาไชยทราบดีว่าแม่นวดพามินโฮมาเพื่อให้หนุ่มแดนโลม
รู้ชัดว่าสถานะของเขาคืออะไร เธอมีคนที่อยากตีทะเบียนด้วยอยู่ทันที

“ฉันว่าเขาก็ดูไม่ได้หิวเงินขนาดนั้นนะ สมมุติเขาชอบหล่อน
หล่อนก็คงเป็นหญิงไทยใจง่ายในสายตาเขาไปแล้ว ผัวป่วยอยู่แท้ๆ ยัง
มีหน้าไปจ้างผู้ชายมานอนด้วย กากี้มาก”

‘กากี้’ เชิดหน้ารับสมญา ก่อนจะพนมขมขมิบว่าเกาหลีไม่น่าจะ
รู้จักนางในวรรณคดีสุดฉาว ไอดอลของแม่นวด มันจะเป็นอะไรไปล่ะ
ถ้าแม่ค้าสาวอยากเจริญรอยตามนารีกลิ่นกายหอม ผู้ครอบครองสามี
ถึงหกคน เธอเองก็จะเสพสม ลองรสไล่กรอกสักหกชาติ!

หลังออกจากห้องพักผู้ป่วยมาตั้งหลัก รัมภ์สูบเสาะหา

ช่องทางทำความรู้จักแม่ค้าสาว ประวัติคร่าวๆ ของเธอหาไม่ยาก หนุ่ม
แดนโลมตกใจอยู่เหมือนกันเมื่อทราบว่าแม่นวดอายุเพียงยี่สิบหก
เปล่า เขาไม่ได้มองว่าเธอหน้าแก่ แต่เพราะท่าทางเธอดูเจเนจัด จนเขา
คิดว่าเราน่าจะวัยไล่เลี่ยกัน กระทั่งแม่นวดอ้อแอ้มามาย ไม่วางท่า
กร้านแกร่ง รัมภ์ค่อยรู้สึกจริงๆ ว่าเธอเด็กกว่าเขาถึงแปดปี ไชจูดีกรี
แรงถูกเธอตีมืออีกๆ แก้วแล้วแก้วเล่า สรรพคุณของแอลกอฮอล์ทำให้
แม่ค้าสาวกล้าเปิดเปลือย พล่ามความคับอกคับใจ เพราะคิดว่าเขาเป็น
คนแปลกหน้าต่างถิ่น เดียวก็ไม่ได้พบกันอีก

“ฉัน...ฉันกับมัน ลำบากมาด้วยกัน ช่วยกันขายของตั้งแต่เด็ก
จนตอนนี้อยู่ในจุดที่ใช้เงินโดยไม่ต้องอดอยาก แต่มัน...มันดันมาล้มป่วย
บัดชบจริงๆ”

รามัญนั่งนิ่งรับฟัง แผ่นหลังพิงข้างเตียง โรงแรมที่เราเข้าพักด้วยกันคงเก็บเสียงอย่างดี ไม่เช่นนั้นคนทำงานกับโลกออนไลน์อย่างเธอคงตกที่นั่งลำบาก จะเรื่องที่เราซื้อเขา หรือคนสนิททรุดหนัก แม้รวาดคงไม่อยากแฉใครอยู่แล้ว

“คุณ...คุณเชื่อไหม ถ้าฉันบอกออกไปว่าฉันกับมันจะแต่งงานกัน คนต้องคิดว่าเราทำคอนเทนต์ เรียกกระแส หิวแสง...”

รามัญครางอึมในลำคอ ไม่ขัดอะไร เขาจับขวดเขียวเข้ม รินโซจูลงแก้วใสให้หญิงสาว วงเหล้าสองเราเกิดขึ้นเพราะเธออยากสัมผัสกับวัฒนธรรมแดนโสม บอกว่าอยากดื่มกับหนุ่มเกาหลี ทว่าที่เป็นอยู่ยามนี้ คือสาวไทยหย่าเป่อยู่คนเดียว

“แต่ฉัน...นั่งมดแดงแรงฤทธิ์ไม่สนหรือกลัว ชีวิตมันสั้น อยากทำอะไรก็ทำ ฉันไม่แคร์อะไรอีกแล้ว...”

แววตาเธอเจิดจ้าไม่อนุท้อสิ่งใด รามัญมองแล้วก็พอจะเข้าใจ ลูๆ คนข้างกายมาป่วยหนักจับปล้น แม้รวาดเลยเห็นคุณค่าของเวลา และเขาก็คงเป็นส่วนหนึ่งของคดีอยากทำอะไรก็ทำสินะ

“จะว่าไป หน้าคุณนี่ไม่เหมือนคนเกาหลีเสียทีเดียวนะ ตัวสูง ผิวขาว ตาคมเหมือนแขก คิ้วก็คิ้วเข้ม...แต่จะว่าเป็นลูกครึ่งฝรั่งก็ไม่ใช่...”

สาวหย่าเป่ผมชมพูค่อยๆ กระทบมาหาเขา พิณจรูปโฉมของมินไฮใกล้ๆ เข้ายันพื้นไว้ ก่อนจะยกมือประกบดวงหน้าเขา

“คุณเป็น...”

เธอลากเสียงพรวด ทว่าก็เอ่ยได้แค่นั้น ร่างอ่อนแอทั้งตัวอิงแอบกับอกรามัญ มุมปากเขาตุ้ยมบาง เธอจะสงสัยก็ไม่แปลก เพราะความจริงแล้วรามัญเป็นลูกเลี้ยง เกาหลี ไทย มอญ เลือดในกายเขาผสมผสานด้วยหลากหลายชาติพันธุ์

“แกอย่าเพิ่งตายนะ...อย่าเพิ่งตาย”

ยังไม่วายรำพันหาว่าที่เจ้าบ่าว ก่อนจะถูกชายชั่วครวกรอดรัด

เธอไว้ หากกรรมัญเป็นคนที่มั่นวาดหมายถึง เขาอาจปลอมบโยนว่าไม่มี
ทางตาย ผมจะไม่ตาย...ที่เธอพูดมา ก็ใช่ ชีวิตมนุษย์ช่างแสนสั้น เพราะ
ฉะนั้นเธอก็ควรแก้ไขเคล็ดด้วยการคลุกคลีกับอะไรบางอย่าง ที่ทั้ง ‘ใหญ่’
และ ‘ยาว!’

2

น้ำจิ้มสูตรพิเศษ

ด้วยสัญชาตญาณของมดงาน ต่อให้มันหัวโลกหมุนเพราะ โขजूดีกรีแรง ร่างกายแม้นवादก็ยั่งรู้สึกรู้สีกตัวตามอาทิตยส์ส่องแสง ออกกว้าง ชาวจี้จะปรากฏอยู่ตรงหน้าทันทีที่เธอลืมหัดตื้น ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเธอนอนซบหนุ่มแดนโสมมาตลอดทั้งคืน ความหนักหน่วงทุกข์เศร้าเพราะคนสนิทลืมหัดป่วย บรรเทาเบาละจนแม้นवादก็ยั่งรวงง ภายเปล้าเปลือย กอดกันอยู่ก็ไม่มีระคะมาเจือปน เธอแน่ใจว่าตัวเองหลับไปพร้อมความเมามาย พลันตาโตชุ่นคลั๊กด้วยความเสียดาย ผ่านราตรีสุดท้าย โดยที่ไม่ได้สอดประสานรวมร่าง ขาดทุนมาก!

“นี่ก็รินให้ไม่หยุด แทนที่จะห้ามกันบ้าง!” โวยอย่างเช่นเขี้ยวหงุดหงิด ขว้างค้อนมีนตึงมอง ‘นี่’ ที่ก็เพ็ง ‘ตื่น’ เพราะอกสลับเหมาะมือนุ่มเนียน แม้นवादก้าวขาลงจากเตียงทั้งความเปื้อนล้างล้าง เดินไปคว้าผ้าขนหนูขาวสะอาดบนโซฟาริมหน้าต่าง คลี๊กลงพันตัวไว้

“เมื่อคืนฉันพูดอะไรกับคุณบ้าง...”

ถึงจะประคองสติลืมหัดชู้ญญะพอรู้ตน ว่าคงหลุดปากบอกอะไรๆ ไปไม่มากนักน้อย ทว่าแม้นवादก็ยั่งอยากถามเขา มือสาละนวนหายางมามัดผมบลอนด์ชมพูยุงเหียงเป็นทรงหางม้า

“คุณพูดเยอะเลยละ นินทาเซรโบลเกาหลิเสียเยอะเลยด้วย...”

รามัญกระตุกยิ้ม ค่อยๆ ยันตัวนั่งฟังพนัก มองต้นคอน้ำดอมดมของ
แม่ค้าสาว

แม้वादกำลังเอามือกุมหัวย่นหาความทรงจำ ก่อนจะรำพัน
ถึงว่าที่เจ้าบ่าว เหมือนว่าเขาจะวิจารณ์...

‘จับพลัดจับผลูเป็นสะใภ้ไฮโซไทย ยิ่งง่ายกว่าเป็นสะใภ้แซรโบล
เกาหลีอีก ของไทยอาจมีกำแพงชนชั้น แต่เกาหลี มีทั้งกำแพงชนชั้น
กำแพงชนชาติ ยังไงเขาก็เอาคนของเขาก่อน’

นี่ก็ออกแล้วก็หน้าปู้เลียนทันควัน พलगประสานตากับพลเมือง
แดนโสมอย่างก่อกระดาก หากเขานินทาสยามเมืองยิ้มบ้าง แม้นवाद
ก็คงวางหน้าไม่ถูกเช่นกัน

“ทำไมคุณถึงสนใจเกาหลีล่ะ อินจกซีรีส์หรือ”

เธอสายหัว เอี้ยวตัวหันมาหาเขา “ก็ไม่เชิง ฉันสนใจตั้งแต่เด็ก
แล้ว...”

ที่มากด้วยที่เกาหลีได้พลิกฟื้นจากประเทศยากจนสู่ประเทศ
พัฒนาแล้ว และหนึ่งในแรงผลักดันนั้น ก็คือการเห็นแก่ประเทศเป็น
สำคัญ ความเป็นชาตินิยมนั่นแหละ

“ปู่ฉันพูดให้ฟังทุกวัน ว่าเกาหลีเมื่อก่อนเป็นยังไง คนลำบากกัน
แค่ไหน แกมันับครั้งไม่ถ้วนว่าเคยไปช่วยรบในสงครามเกาหลี เคยช่วย
ชีวิตคนเกาหลีเอาไว้คนหนึ่งด้วย”

พอเล่าแล้วก็หัวเราะที่เล่นที่จริง จนดูเหมือนชายชราสร้างเรื่อง
ชวนฮา แถมป้าข้างบ้านยังพรั่าซัด ว่าอย่าไปเชื่อมาก แกขาพิการเดิน
กะเผลกเพราะอุบัติเหตุทางรถยนต์ต่างหาก

“คนเกาหลีที่ว่าเป็นใครล่ะ เพื่อผมจะรู้จัก”

ตัดสินใจก่อนแล้วว่าเขากลับไปอย่างนั้น แม้นवादเลยทำเฉยไม่หือ
ไม่ฮือ เห็นสมควรด้วยว่าการชื้อขายของเราควรเสรีจลันสักที

“ว่าที่สามีคุณล่ะ เขาไม่ว่าอะไรจริงๆ หรือ ยินดีจะให้เจ้าสาว

หาความสุขใส่ตัวก่อนแต่งงาน เป็นเจ้าบ่าวที่ใจกว้างดีนะ”

ฟังยังก็ไม่ใช่คำชม แม่นवादรู้สึกได้ว่าเสียงเขากระด้างแถมเยาะชอปกล

“คะ เขารู้ตัวว่าให้ความสุขฉันไม่ได้ เขาเลยเปิดโอกาสให้ฉันได้ลองอะไรใหม่ๆ เราตกลงกันได้”

ไปยไปว่าเธอกับคนป่วยมีความสัมพันธ์แบบเปิด Open relationship ปลอ่ยให้คู่ของตัวมีอิสระทางกาย จับเค้าจากคำพูดมินโฮ เดว่าเธอคงยังไม่ได้เผย ว่าเธอจะแต่งงานกับคนสนิทเพราะห่วงทรัพย์สินและอยากให้เงินทองที่จะงอกเงยต่อจากนี้ กลายเป็นสินสมรสที่แม่นवादเป็นเจ้าของร่วม

“ต่อให้เขาหายป่วย เขาก็ให้ความสุขกับคุณแบบที่ผมให้ไม่ได้ พวกคุณไม่ได้แต่งงานกันเพราะความรัก ถ้าเขารักคุณจริง เขาคงลุกมาชกหน้าผมไปแล้ว”

ไม่หรวอก ผิดถนัดเลย ถ้านั่งตุ้ดลุกมาได้ มันคงอยากหอมแก้มคุณมากกว่า แม่นवादอยากโพล่งบอกนัก ทว่าก็ต้องข่มจิตข่มใจ ไม่ควรสนทนากันไปมากกว่านี้

“ฉันโอนเงินให้คุณแล้วนะ ถึงเมื่อคืนจะไม่ได้ทำอะไรกัน แต่ฉันก็ยินดีจะจ่ายเต็มจำนวน”

กล้าได้กล้าเสียตามประสาแม่ค้าเงินล้าน เล่นใหญ่ใจโตเป็นนิสัย แม่นवादไม่มีบิดพลิ้ว ตกลงกันไว้ว่าคืนละหกหลัก เธอก็เต็มใจจะชำระแบบไม่ขาดสักหน่วย

“เดี๋ยว!”

แต่แทนที่มินโฮจะพอใจ เขากลับส่งเสียงเข็ม รังแซนเธอไว้ ไม่ปลอ่ยให้เธอไปชำระล้างร่างกาย

“คุณเขี้ยวมากไม่ใช่หรอ ทำไมยอมขาดทุนง่ายๆ ละ เมื่อคืนผมยังไม่ได้เสียเหงื่อให้คุณสักหยด!”

เล่นคำศัพท์แสงให้หมดแดงสาวครั้นเนื้อครั้นตัววูบวาบ เธอตั้ง
แขนกลับมา ท่องในใจว่าจ่ายแล้วต้องจบ จ่ายแล้วต้องจบสียะหล่อน!

“ก็ใช่ ฉันเขี้ยวมาก แต่การซื้อขายก็อย่างนี้แหละ บางทีก็ต้อง
ยอมเข้าเนื้อขาดทุนบ้าง”

“แต่ในบริบทนี้ผมคือพ่อค้า และผมก็มีจรรยาบรรณพอ ไม่พิน
กำไรเกินควร”

ตามควรวัวว่าอยากจะได้เสียเหงื่อชดเชยให้แม่นवादอีกหลาย
หยด พ่อค้าแดนโสมกระตุกร่างอ่อนแอันมารัดรีง ปากขบกัดชอกคอ
มือได้ต้นขากลมกลิ้ง ก่อนจะตะเข้าจตุศุทธศาสตร์ของสามเหลี่ยม
ทองคำ ปรงน้ำจิ้มสัญชาติไทยจากปลายนิ้ว จะทำให้เธอวาบหวิจจน
อยากลองน้ำจิ้มสูตรพิเศษจากหนุ่มเกาหลี รัมภ์ยินดีจะมอบเป็นของ
สมนาคุณ จะรังสรรค์มันอย่างพิถีพิถัน รับรองว่าสาวสยามจะต้อง
ถูกปาก คล่องคอ!

“ขอต่อ? เขาน่ะเธอ ขอบริการหล่อนต่อ!”

คนป่วยตาโตตื่นตื่น สังขารร่อแร่มีแรงกระปรีกระเปร่า เลือดสูบ
ฉีดเพราะข่าวใหม่จากคู่หู พระล่อแดนโสมยังอยู่เป็นเช็ทซ์ทอยมีชีวิตให้
แม่นवाद รสสวาทของเขาคงจะตราตรึงมาก ยายผมชมพู่ถึงได้ตัดใจ
คว้าข้อเสนอจากมินโฮไว้ ยังงู้อยู่ย่าเขาไม่สาแก่ใจ

“เออ เหมือนเขารู้ว่าฉันทำสังหาฯ ให้เช่าด้วย เลยขอห้องพัก
เป็นค่าแรง”

ส่วนเงินแสนหกหลักนั้น เขาว่าตามแต่ใจแม่นवाद จากไม่ซัด
อะไรที่แม่ค้าสาวปล่อยผ่าน ไม่คิดจะสืบค้นประวัติของเขา คราวนี้
กาไชยชักกังขา คนป่วยเห็นควรให้แม่นवादรู้เขารู้เราบ้าง

“ฉันว่าเขาแปลกๆ นะมดแดง เขาดูจนเสียเมื่อไหร่ล่ะ ทำทาง
ผู้ลากมากดีมากด้วย เหมือนเซจาของไซซอนเลยนะ”

เปรียบเปรยว่าเขาเป็นดั่งรัชทายาทในยุคที่คาบสมุทรเกาหลียังไม่ถูกญี่ปุ่นเข้ายึดครอง และถ้าจะให้สอดคล้องกับคอนเซ็ปต์ยอดนิยมของซีรีส์ ก็คงไม่พ้นว่าเขาอาจจะเป็น...

“ทายาทแซริบิล ถ้าเขาเป็นทายาทแซริบิลละมดแดง” คนป่วยแก้มสันนิษฐานซ้ำๆ รู้ทันว่าถ้าเป็นแม่นวด ยายผมชมพูคงไม่มีวโกรธขึ้น

“ก็ดีสิคะ อีมดแดงจะเกาะหนีบเลยละคะ”

ไอ้เรื่องจะตัดพ้อมันตึง ทำไมคุณต้องโกหกฉันด้วยคะ แม่นวดไม่มีทางทำ แถมยังจะเกาะหนีบดังปากว่า พลันหัวเราะร่วนกันทั้งคู่ ด้วยมันออกจะเพ้อเจ้ออยู่สักหน่อย

“ถ้าไม่ใช่แซริบิล ก็คงเป็นฆาตกรต่อเนื่อง”

ตามคอนเซ็ปต์ยอดนิยมรองลงมา คนป่วยแก้มสันนิษฐานซ้ำๆ อีก ทว่าเมื่อสบตากัน ทั้งคู่ก็เกิดอาการชะงักค้าง หน้าเจ๋อง ต่างฝ่ายต่างรู้สึกว่ามันนุ่มแดนโสมหล่อแบบหลอนๆ อยู่เหมือนกัน

“อะไรของแก๊งตุ๊ด จากโรแมนติกกลายเป็นสยองขวัญ!”

“ก็ท่าทางเขาลึกลับปานนั้น เกิดเขาเป็นคนหล่อแต่จิต ฆ่าปาดคอแก่ล่ะ!”

เพราะในขณะที่เขารู้จักเธอ แต่เธอกลับไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเขาเลย คนป่วยเริ่มห่วงแม่นวดในข้อนี้ ตนผิดหรือเปล่านั้นที่สนับสนุนให้แม่นวดร้านแบบไม่สนโลก

“ไม่ พอเลยนะนั่งตุ๊ด อย่ามาพูดให้ฉันระแวง”

ปิดตึกเพื่อความสบายใจในการร่วมเตียง แม้จะรู้ว่าคนป่วยหวังดี แต่แม่นวดก็ไม่ขอพึ่งเสียงทัดทาน เธอรีบออกจากโรงพยาบาล ก่อนที่อีกฝ่ายจะเอ่ยอะไรก็ตามที่ทำให้เธอกลางแฉง

ล้มลุกคลุกคลานแค่วันก็ผ่านมาได้ แกคงไม่ชวยขนาดมากินไส้กรอกของฆาตกรหรือมดแดง แม่ค้าสาวพริ้วที่ทงขณะขับรถสปอร์ต

สีเดียวกับชื่อตัว เครื่องยนต์เร่งแรงพาเธอถึงจุดหมายได้ในเวลาไม่นานนัก

‘แม่นวดเพลส’ อะพาร์ตเมนต์ให้เช่าสำหรับนักศึกษาและคนวัยทำงาน ‘พีปี้ม’ สาวใหญ่ผู้จัดการ ยิ้มแย้มต้อนรับทันทีที่เห็นกัน ร่างอวบผิวนวลจากเชื้อสายจีนเดินมากระซิบบอก

“น้องมดแดงคะ พีเปิดห้องให้เขาแล้วนะ”

รายงานเท่าที่ควรจะเอ่ย พีปี้มฉลาดพอจะไม่ถามว่า ‘เขา’ เป็นใคร ไม่ยุ่งเรื่องของเจ้านาย มองตามร่างอ้วนอั้นเพียงแวบเดียว เห็นเลขแสดงชั้นลิฟต์ ก็พอรู้แล้วว่าอะไรเป็นอะไร เจ้านายของสาวใหญ่เองก็รู้นิสัยใจคอกันดี พีปี้มคงไม่เอาไปโพนทะนาบอกใคร ว่าเธอกำลังทำตนไม่ต่างจากเสียเปิดห้องให้อีหนู เลี้ยงดูเช็ทซ์ทอยส่วนตัว ทว่าหลังจากเคาะประตูเรียกหาหนุ่มเกาหลี เธอก็ต้องตาไปตื่นตระหนก เพราะมือเขาเปรอะเปื้อนไปด้วยของเหลวสีน้ำตาลคล้ายเลือด

“คุณ...นี่คุณ...” ตะกุกตะกักจับพลัน สมองแม่นวดยังคงคิดวนอยู่กับความสยองขวัญ แทบจะหลุดกรีดลั่น

“เป็นอะไรมดแดง ตกใจทำไม”

ชายหนุ่มดึงแขนเธอเข้าห้อง พยักพยิดให้เธอมองกิมจิผักกาดขาวในซามแก้วใส ทำเอาคนตีตนไปก่อนไข้หน้าม่าน แก่แก้อด้วยการล้างแขนข้างที่ถูกเขาแตะ ผงะเบียงหน้าหลบไม่ทัน เมื่อจู่ๆ เขาก็ตักกิมจิมาป้อนถึงปาก

“ลองชิมดูสิ”

ร่างสูงล่ำรูก็คับเปียดกระเซะ ส่งยิ้มมุมปากหยอกว่ารสมือเขาปลอดภัย ซอสสำเร็จรูปที่ใช้ก็มาจากร้านสะดวกซื้อ ไม่มีน้ำจิ้มสูตรพิเศษของเขามาเจือปนแต่อย่างใด

“เป็นไง อร่อยไหม”

ตามควรวัจจอรอคำตอบจากสาวไทย เมื่อเธออ้าปากชิมผักกาด

แดนโสมจนได้ ก่อนจะฉุนจัดหงุดหงิด เพราะสาวไทยเสนอให้เขาหารายได้จากมัน

“วันๆ คุณคิดแต่เรื่องหาเงินหรือไง”

ไม่เอะใจเลยใช่ไหม ว่าคนเขาอุตสาหั้ตั้งใจทำให้เธอรับประทาน แต่เพียงผู้เดียว ไม่พูดสักคำว่าอ่อยแล้วยังจะกล้าดี ยกกิมจิของเขาให้คนอื่น!

“ແห่งละ ไม่มีเงินแล้วจะอยู่ยั้งไถ่ ความสุขส่วนใหญ่อุ้ต้องใช้เงินแลกมา”

แน่นอน แม้่นवादหมายถึงคนตรงหน้าด้วย เธออาจนิยามแทนใครไม่ได้ ว่ามีเงินแล้วจะมีความสุขใหม่ แต่เธอม่ันใจ ว่าถ้าไม่มีเงินทุกขั้ภัยจะมามาเยือนแน่ๆ

“ฉันนะเคยจนมาก ทุ่ก่อนแรกของฉันคือเงินเดือนคนพิการของปู่ เราต้องเลือ่กระหว่งซื้อข้าวสาร ซื้อไข่มาตุ่เป็นอาหารอีกหลายมื่อ กับลู้หลังชนฝา ซื้อของมาขาย”

และผลจากการเติมพินหมดหน้าตักก็ทำให้ม่่นवादประสบความสำเร็จมาจนถึงตอนนี๊ เธอบอกให้มินโฮฟังอย่างม่่นีกอายอะไร ด้วยก็เคยเผยแพร่ประสบการณ์เยาว์วัยผ่านการค้าทางออนไลน์มาแล้วหลายครั้

“ได้กำไรเท่าตัวจากเงินนั้น ฉันดีใจมาก ตอนนี๊ใครๆ อาจจะเรียกฉันว่าเศรษฐินีเงินล้าน แต่ฉันยังไม่ดีใจเท่าวันนั้นเลย คุณเชื่อไหม”

รามัญเงียบบงัน ไม่ตอบคำถาม ตาคมกริบจ้องเธอนิ่งนาน

“มินโฮ ที่เราทำอยู่ คนไทยเรียกว่าแอบแซ่บ คุณรู้ไหม”

หรือถ้าจะให้แปลตรงตัวก็ลู้ทางกาย รามัญตอบคำถามเธอด้วยจุมพิตประกบปาก ลี้นร้อนกระหวัดหาความหวานมาตั้ตรสเผ็ดของโคชูจัง ยอมรับสถานะเร่ินลับว่าเราอาจจะต้องหลบซ่อน กินกันแบบแอบๆ แต่ถ้าเรื่องความแซ่บ รามัญแซ่บแบบเปิดเผย ไม่เคยแอบ!

ขีดเขียนแนบเนื้อกับสาวสยามไม่ห่าง ฝนตกฟ้าร้องกลางดึก
เป็นใจให้เขาสร้างสถานการณฺ์วบหวม พาเธอท่องทะเลยาม ล่องลอยสู่
ประตูลสวรรค์ ภายสูงล้ำพรำน้ำวนเนี่ย กดจุมูกหอมรอยสักบนแผ่นหลัง
หญิงสาว แดนโสมขาวเองก็มีอนุสาวรีย์นภพินิกช้อยู่เช่นกัน

เกาหลีใต้ของเราเปี่ยมด้วยความมอดมัน จะฝ่าฟันกับทุกโผย
ภัย มุ่งสร้างควมยิ่งใหญ่เกรียงไกร

“ตอนเด็กฉันเคยหยุดหายใจไปแป๊บหนึ่ง ทุกคนคิดว่าฉันตาย แต่
ฉันก็ไม่ตาย...”

เลยนำสัญลักษณ์ของการคืนชีพนั้นมาประดับผิวกาย เปรียบ
เป็นเครื่องเตือนใจให้แม่นวาดได้โอกาสมีชีวิตใหม่แล้ว ไม่ว่าจะพบพาน
กับอุปสรรคใด แม่นวาดจะฮึดสู้กับมันทุกอย่าง

ร่างอ่อนแอั้นพลิกตัวนอนตะแคง ตายาวรีสบตาคมวาว ปล่อย
ให้เขากอดตระกองคลอเคลีย มือลูบไล้เอวบาง ข้อสันนิษฐานพิลึกพิลั่น
ว่าเขาเป็นฆาตกรต่อเนืองถูกปิดตงไป ถ้าบอกว่าเขาจะฆ่าเธอด้วยไฟ
พิศวาสนะ อาจจะใช้ เขาช่างร้อนร่ำ ทนทาน

“ฉันไม่ใช่คนเกิดมารวย แต่ต้องสู้ถึงจะรวย ฉันไม่เคยอิจฉาน
ที่พ่อแม่หาไว้ให้ แต่รำคาญเวลาคนรยหน้าไหนก็ตาม สาระแนมาสั่ง
สอนชาวบ้านว่าให้พอใจกับความจน...”

ทั้งที่ตัวเองไม่เคยจน ไม่เคยลำบาก ยิ่งไปกว่านั้น เจ้าสัวไทยบาง
ตระกูลนั้นแหละ สักแต่จะกดราคาสินค้าทางการเกษตร ทำให้ชาวบ้าน
รายได้ต่ำ ทั้งที่พวกเขาสมควรจะได้มากกว่านั้น ก่อนจะอยู่แบบพอ
ประมาณได้ มันต้องพอกินอิมท้องก่อนไหมละ

“ถ้ากรุงโซลของคุณมีพินิจฮา บ้านใต้ดิน กรุงเทพฯ ของฉันก็มี
สลัม ชุมชนแออัด...”

แม่นวาดไม่เคยปกปิดว่าเคยเป็นเด็กสลัมมาก่อน ไม่ลืมพื้นเพว่า
เคยกินนอนท่ามกลางน้ำครำ ตอนนีหหลานสาวมีเงินพอจะสร้างคฤหาสน์

หรือหา ปู่โมกข์ของเธอก็ไม่ยอมย้ายออกมาอยู่ที่

‘ปู่ไม่ไป แก่อย่ามาเจอก็เจอการกับปู่นะมดแดง’

ชายชราเสียงแข็งหนักแน่น รันจนเธอเหนื่อยจะเจรจา จำต้องใจอ่อนปล่อยให้ปู่ทำตามความปรารถนา เพราะแม้จะต่างคนต่างอยู่ แต่ปู่ก็ไม่เคยห่างเหิน

‘แกไม่ได้ตั้งกล่องชายของมาหลายวันแล้วนะมดแดง เป็นอะไรหรือเปล่า’

ชายชรานั้นเอง แพนด้วยงของแม่ค้าสาว ทว่าแม่นวดก็ยังไม่กล้าเล่าว่ากาไชยล้มป่วยฉับพลัน แต่ครั้งจะค้าขายทั้งสภาวะอย่างนี้ ก็กลัวตัวเองจะผิดปกติจนผลองหงอยเหงาอิมคริมกลางอากาศ แม้นวดเลยต้องกราบกรานขออภัย คุณลูกค้าคะ คุณลูกค้าขา มดแดงขอพักจิตพักใจอีกแป๊บแล้วจะกลับไปแรงฤทธิ์สุดเจิดเหมือนเดิมแน่นอน

“แล้วคุณไม่อยากจะรู้บ้างหรือ ว่าทำไมผมมาอยู่ไทยแบบนี้” รัมภ์ลงหยิ่งเชิงถาม กระชับวงแขนเมื่อเธอเงยบ รอฟังเขาบอกเอง

“ผมทะเลาะกับเจ้านาย โดนเขาไล่ออกจากงาน เครียดๆ เลยมาพักผ่อนที่ไทย...” มาเยือนผืนแผ่นดินชวานทอง บ้านเกิดของแม่... “โชคดีได้มาเจอคุณ ในงานผมทำ”

เรือนกายสูงล้ำยกทาบทับร่างอ่อนแอั้น หมายถึงว่าจะเสียเหงื่อออกแรงทำงานเป็นรอบที่ห้าของค่าคืนนี้

“เดี๋ยวก่อน เดี่ยว!” แม้นวดร้องห้าม เบี่ยงหน้าหลบริมฝีปาก เขา รู้สึกถึงความแฉะชุ่มกลางตัว พลันรีบวิ่งเข้าห้องน้ำทั้งความเปียเปลือย แสงจากดวงไฟส่องให้เธอเห็นเลือดแดง

“เป็นอะไรหรือเปล่า...” ชายหนุ่มตามมา ทันเห็นความชุ่มฉ่ำสีสดนั้น เขาหลบตาเล็งงไม่มอง ไม่อยากทำให้บรรยากาศระหว่างเราอิหลักอิเหลื่อ

“เอ่อ...คุณมินโฮ คุณช่วยหยิบของในลิ้นชักหัวเตียงให้ฉันหน่อย

ได้ไหม”

หญิงสาวยิ้มเจื่อนเหนียมอาย ไม่นึกเหมือนกันว่าจะเป็นประจำ เดือนต่อหน้าเขา ขาก้าวมายืนหลบมุมซิดผนัง แขนยื่นออกไปนอก ประตู รอเพียงครู่เดียว กางเกงขี้เหล็กและผ้าอนามัยก็มาส่งถึงมือ เธอเร่งรีบจัดการธุระด้วยความว่องไว สูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วเดินกระดาก ปัดอกสล้างออกมาหาหนุ่มแดนโลม ย่นคิ้วตึงตู่ เมื่อเห็นว่ามินโฮกำลังหน้าตึงตึงมึงทึง ร่างสูงสวมเพียงกางเกงลึงสีดำ ในมือเขาถือของใช้ส่วนตัวส่วนตัว (ทางเพศ) ที่เธอไม่เคยให้ใครเห็น!

“มดแดง นี่คุณ...”

ตาคมวาวจ้องดวงหน้ากระอักกระอ่วน เขาอย่างสามซุมคาดคั้น หญิงสาว แม่นवादใช้มันบำบัดความใคร่อย่างนั้นใช่ไหม

“อย่าทำอะไรพีแ่งนะ!”

ร่างอ้วนแค้นร้องปาวปกป้อง ‘ได้กรอกปลอม’ จากความขุ่นเคืองของรามัญ ชายหนุ่มกัดฟันกรอดเพราะนามที่สุดแสนจะสนิทสนมนั้น

“คุณไม่มีสิทธิ์แะต้องเขา พีแ่งเขาอยู่กับฉันมานาน เขามา ก่อนคุณ!”

คนมาที่หลังโกรธจนตัวสั่น ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมตนถึงได้โกรธเพียงนี้

“อย่าบอกนะว่าที่ผ่านมา คุณฝึกประสบการณ์กับไอ้เวรนี่!”

พลันนี้ก็รู้ทันควีน ยามล่องล้าเข้าหาความเป็นหญิงของแม่นवाद คราแรก เริงชายของเขบอกซัดว่าเธอผ่านการใช้งานมาพอควร ทำทางเธอก็ซ้าของ ทว่าก็มีบางช่วงบางตอนที่เธอยังขาดทักษะ เป็นความกร้านบนความอยากรู้้อยากลอง

“แล้วไง ฉันควบคุมพีแ่งได้ จะซ้า จะเร็ว อยู่ที่มีฉัน!”

“กับพีมินโฮ คุณก็ควบคุมได้ อยากให้ผมซ้าหรือเร็วก็สั่งมา!”

แม่นवादหน้าม่านวুবวาบ ไม่เคยคิดจะเรียกเขาว่าพีคะ โอบป่า

ขา แต่พอเขาแทนตัวเช่นนั้นก่อน มันกลับหวีชานอย่างน่าประหลาด

“อย่างนะ นั่นคุณจะทำอะไร!”

ตีนตระหนกเลลอลลาเมื่อเขาข้างแขน ไม่ฟังคำท้วง ฟาดเช็ทซ์
ทอยชมพู่อ่อนลงกับพื้น พี่แท่งของมดแดงหักสะบั้น ขาดเป็นสองท่อน!

“ตอนนี้คุณมีของจริงแล้ว คุณไม่จำเป็นต้องพึ่งพามันอีกต่อไป!”